

62016CC0038

ENERĢĻADVOKĀTA MANUELA KAMPOSA SANĒSA BORDONAS [MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ BORDONA]

SECINĀJUMI,

sniegti 2017. gada 2. martā (1)

Lieta C-38/16

Compass Contract Services Limited

pret

The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Pirmās instances tiesa, Nodokļu tiesu palāta, Apvienotā Karaliste) lūgums sniegt prejudiciālu nolikumu)

“PVN — Nepamatoti samaksāts nodoklis — Atmaksāšanas kārtība — Valsts tiesiskais regulējums, ar ko ieviests nolikuma termiņš — Atšķirība no nepamatoti atteikta atskaitējuma atlīdzināšanas termiņa — Vienlīdzīgās attieksmes, nodokļu neitralitātes un efektivitātes principi”

1.

Vai Savienības tiesības pieļauj, ka nolikuma termiņi, kas piemērojami pieteikumiem atmaksāt nepamatoti samaksāto pievienotās vērtības nodokli (PVN), spēkā stāšanās dienas ziņā atšķiras no termiņiem, kas piemērojami pieteikumiem atskaitīt šo nodokli? Tas būtībā ir Apvienotās Karalistes tiesas jautājums, kas ir jāizskata starp sabiedrību Compass Contract Services (UK) Ltd. (turpmāk tekstā – “Compass”) un šīs valsts nodokļu iestādi.

2.

Tiesa 2002. gada 11. jūlijā spriedumā Marks & Spencer (2) ir nospriedusi, ka efektivitātes un tiesiskās pārvērtības aizsardzības principiem ir pretrunā tās valsts tiesiskais regulējums (kā Finance Act 1997 (1997. gada Budžeta likums)), kurā termiņš, lai lūgtu atmaksāt PVN, kas iekasēts, pārķēpjot Direktīvu 77/388/EEK (3), tika ar atpakaļejošu spēku saņemts no sešiem līdz trim gadiem.

3.

Atbilstoši minētajam spriedumam Apvienotās Karalistes likumdevējs vēlāk noteica, ka šis termiņš saņemšana netiks piemērota pieteikumiem atmaksāt PVN par taksācijas gadiem pirms šīs saņemšanas termiņa ieviešanas datuma. Šis noteikums vēlāk esot pieņemts arī attiecībā uz (novēlotiem) lūgumiem atskaitīt priekšnodokli.

4.

Tomēr administratīvā prakse un vēlāk veiktais leģislatīvās izmaiņas izraisīja to, ka brīža, no kura skaitāms termiņš viena (PVN atmaksas) un otra (PVN atskaitēšanas) pieteikuma iesniegšanai, ziņā attieksme Apvienotajā Karalistē ir atšķirīga. Iesniedzējtiesa jautā Tiesai, vai šis atšķirība ir

saderīga ar Savienības tiesību principiem, it īpaši ar vienlīdzīgas attieksmes principu.

I – Atbilstošs tiesību normas

A – Savienības tiesības

Sestā direktīva

5.

[Direktīvas] 17. pantā "Atskaitīšanas tiesību izcelsme un darbības joma" ir noteikts:

"1. Atskaitīšanas tiesības rodas brīdī, kad atskaitīmais nodoklis kļūst iekasjams.

2. Ja preces un pakalpojumus nodokļa maksātājs izmanto ar nodokli apliekamiem darījumiem, viņam ir tiesības atskaitīt no nodokļa, kurš viņam jāmaksā:

a)

[PVN], kas maksājams vai samaksāts par precēm vai pakalpojumiem, kurus viņam jau piegādājis vai sniedzis vai vēl piegādās vai sniegs cits nodokļa maksātājs;

b)

[PVN], kas maksājams vai samaksāts par ievestām precēm;

c)

[PVN], kas maksājams atbilstīgi 5. panta 7. punkta a) apakšpunktam un 6. panta 3. punktam.

[..]"

6.

[Direktīvas] 18. pantā "Noteikumi, kas regulē atskaitīšanas tiesību īstenošanu" ir precizēts:

"1. Lai īstenotu savas atskaitīšanas tiesības, nodokļa maksātājam:

a)

par atskaitījumiem atbilstīgi 17. panta 2. punkta a) apakšpunktam jābūt faktārai, kas sastādīta saskaņā ar 22. panta 3. punktu;

b)

par atskaitījumiem atbilstīgi 17. panta 2. punkta b) apakšpunktam jābūt ieviešanas dokumentam, kas uzrāda šo personu par preču saņēmēju vai importētāju un rāda vai ļauj aprēķināt maksājamo nodokļa summu;

c)

par atskaitījumiem atbilstīgi 17. panta 2. punkta c) apakšpunktam jāievēro formalitātes, ko nosaka katra dalībvalsts;

d)

ja tai prasa maksāt nodokli k? klientam vai pirc?jam gad?jumos, kad piem?rojams 21. panta 1. punkts, j?iev?ro formalit?tes, ko nosaka katra dal?bvalsts.

2. Nodok?a maks?t?js ?steno atskait?šanu, no kop?j?s pievienot?s v?rt?bas nodok?a summas, kas maks?jama par attiec?go taks?cijas periodu, at?emot kop?jo nodok?a summu, par kuru taj? paš? period? atbilst?gi 1. punkta noteikumiem raduš?s un ir ?stenojamas atskait?šanas ties?bas.

[..]

3. Dal?bvalstis pie?em nosac?jumus un k?rt?bu, k?d? nodok?a maks?t?jam var at?aut veikt atskait?šanu, kuru tas nav veicis saska?? ar 1. un 2. punkta noteikumiem.

4. Ja attiec?gajam taks?cijas periodam at?aut? atskait?juma summa p?rsniedz maks?jamo nodokli, dal?bvalstis var vai nu veikt atmaks?šanu, vai saska?? ar noteikumiem, kurus t?s pie?em, p?rnest p?rpalikumu uz n?kamo periodu.

[..]"

B – Valsts ties?bas

7.

L?dz Finance Act 1997 (1997. gada Budžeta likums) pie?emšanai š?s jomas tiesisk? regul?juma att?st?ba spriedum? M&S I bija aprakst?ta š?di (4):

8.

Valsts ties?b?s nebija pareizi transpon?ts Sest?s direkt?vas 11. panta A da?as 1. punkta a) apakšpunkts l?dz br?dim, kad Value Added Tax Act 1983 (1983. gada PVN likums) tika groz?ts ar Finance (No2) Act 1992 (1992. gada Otrais budžeta likums), kas st?j?s sp?k? 1992. gada 1. august?.

9.

Kopš t? laika š? ties?bu norma ir formul?ta š?di:

“Ja atl?dz?ba par pre?u pieg?di un pakalpojumu sniegšanu visp?r vai da??ji netiek maks?ta naud?, uzskata, ka t?s v?rt?ba ir šai atl?dz?bai atbilstoša naudas summa, kurai pieskait?ts piem?rojamais nodoklis.”

10.

Attiec?b? uz tiesisko regul?jumu par nepamatoti samaks?t? PVN summu atmaksu Finance Act 1989 (1989. gada Budžeta likums) 24. pants kopš 1990. gada 1. janv?ra ir formul?ts š?di:

“1)

Ja Commissioners [(5)] tiek samaks?ta pievienot?s v?rt?bas nodok?a summa, kas nav maks?jama, Commissioners ir j?atmaks? nepamatoti iekas?t? summa.

2)

Saskaņā ar šo pantu atļauzinām summa Commissioners ir jāatmaksā, tikai pamatojoties uz tūlītā iesniegtu pieteikumu.

[..]

4)

Saskaņā ar šo pantu nevar pieprasīt nekādas summas atmaksu, ja ir pagājuši seši gadi no samaksas dienas, ja vien nav piemērojami nākamā punkta noteikumi.

5)

Ja kāds maksājums Commissioners ir veikts kādas dienas, saskaņā ar šo pantu tā atmaksu var pieprasīt jebkurā laikā pirms sešu gadu termiņa beigām, sākot no dienas, kad pieteikuma iesniedzējs atklājis kādu vai ar pienācīgu rūpību būtu varējis to atklāt.

[..]

7)

Izņemot šajā pantā paredzētos gadījumus, Commissioners nav pienākuma atmaksāt nekādu summu, kas iekasēta kā pievienotās vērtības nodoklis tūlītējam iemesla dienas, ka nodoklis nebija jāmaksā.

[..]"

11.

Finance Act 1989 (1989. gada Budžeta likums) 24. pants tika atcelts un aizstāts ar Value Added Tax Act 1994 (1994. gada PVN likums), kas ir stājies spēkā 1994. gada 1. septembrī, 80. pantu. Atbilstošie 80. panta noteikumi būtu jābūt ir formulēti tāpat kā iepriekš minētais 24. pants.

12.

1996. gada 18. jūlijā Apvienotās Karalistes valdības loceklis, Paymaster General (Valsts Ikdzēķu pārvaldnieks), paziņoja Parlamentam, ka, ņemot vērā pieaugošo risku, ko valsts kasei rada pieteikumi atmaksāt kādas dienas iekasētās nodokļu summas, valdībai bija nodoms ar Finance Bill 1997 (1997. gada Budžeta likuma projekts) grozīt PVN un citu netiešo nodokļu atmaksas pieteikumu noilguma termiņu, sākot no līdz trim gadiem. Jaunais noilguma termiņš izskatīšanā esošajiem pieteikumiem bija jāpiemēro nekavējoties no šīs paziņojuma dienas, lai novērstu, ka ierosinātais likumdošanas grozījums zaudētu savu efektivitāti tāpēc, ka līdz parlamenta procedūras noslēgšanai būtu pagājušis kāds laiks.

13.

1996. gada 4. decembrī Pārsteidzuma palāta apstiprināja valdības iesniegto budžeta projektu, tostarp 1996. gada 18. jūlijā paziņoto priekšlikumu, kas tika iekavēts kā 1997. gada Budžeta likuma projekta 47. pants.

14.

1997. gada Budžeta likums tika galīgi pieņemts 1997. gada 19. martā. Ar tā 47. panta 1. punktu tika grozīts Value Added Tax [Act] 1994 (1994. gada PVN likums) 80. pants, atceļot tā 5. punktu un grozot tā 4. punktu, kurā kopš šīs grozījuma ieviešanas ir noteikts šādi:

“Commissioners, saņemot saska?? ar šo ties?bu normu iesniegto pieteikumu, nav pien?kuma atmaks?t nek?du summu, kas ir iekas?ta vair?k nek? tr?s gadus pirms pieteikuma iesniegšanas.”

15.

1997. gada Budžeta likuma 47. panta 2. punkts ir noteikts:

“[...] 1. punkts ir uzskat?ms par st?jušos sp?k? 1996. gada 18. j?lij?; šaj? vai v?l?kaj? datum? veikt?s atmaks?šanas nol?k? min?to ties?bu normu piem?ro jebkuram pieteikumam, kas iesniegts saska?? ar 1994. gada Pievienot?s v?rt?bas nodok?a likuma 80. pantu, tostarp pirms š? datuma iesniegtajiem pieteikumiem un pieteikumiem attiec?b? uz pirms š? datuma veiktajiem maks?jumiem.”

16.

Saska?? ar 1994. gada PVN likuma 25. panta 6. punktu š?s ties?bu normas 2. punkts min?t? priekšnodok?a atskait?šana var tikt veikta vai ar? PVN pras?jumi var tikt samaks?ti tikai tad, ja pieteikums ir iesniegts noteikumos noteiktaj? laik? un form?.

17.

Value Added Tax Regulations 1995 (1995. gada PVN noteikumi), redakcij?, kas bija sp?k? no 1997. gada 1. maija l?dz 2009. gada 31. martam (6), 29. panta 1.A punkts ir noteikts, ka nodok?a administr?cija nepie?em nevienu priekšnodok?a atskait?šanas pieteikumu, kas ir iesniegts tr?s gadus p?c dienas, kad bija j?iesniedz attiec?ga deklar?cija par attiec?go p?rskata periodu.

18.

Saska?? ar Finance Act 2008 (2008. gada Budžeta likums) 121. panta 1. punktu 1994. gada PVN likuma 80. panta 4. punkts ietverto nosac?jumu nepiem?ro nevienam l?dz 2009. gada 1. apr?lim iesniegtajam pieteikumam attiec?b? uz summu, kas deklar?ta vai samaks?ta par p?rskata periodu, kurš beidzies pirms 1996. gada 4. decembra.

19.

Saska?? ar 2008. gada Budžeta likuma 121. panta 2. punktu 1994. gada PVN likuma 25. panta 6. punktu nepiem?ro pieteikumiem atskait?t priekšnodokli, kas bija iekas?jams p?rskata period? l?dz 1997. gada 1. maijam, ja pieteikumi ir iesniegti l?dz 2009. gada 1. apr?lim.

20.

Saska?? ar 2008. gada Budžeta likuma 121. panta 4. punktu š? norma st?j?s sp?k? 2008. gada 19. mart?.

II – Fakti

21.

Compass ir aukstu p?rtikas produktu pieg?des uz??mums, attiec?b? uz kuru k?da tiesa 2006. gada j?nij? nosprieda, ka noteikti pakalpojumi, par kuriem iepriekš?jos taks?cijas gados tika p?rnests un samaks?ts PVN, faktiski bija atbr?voti no š? nodok?a.

22.

Konkrēti Apvienotās Karalistes tiesas uzskatīja, ka minētie pakalpojumi ir atbrīvoti no nodokļa saskaņā ar Sestās direktīvas 28. panta 2. punktu. Tā rezultātā Commissioners apstiprināja, ka Compass bija pārmaksājis PVN.

23.

2008. gada janvārī Compass lūdza atmaksāt laikposmā no 1973. gada 1. aprīļa līdz 2002. gada 2. februārim pārņemtajai aprīķināto un pārmaksāto PVN.

24.

Commissioners nolēma atmaksāt summas, kas bija nepamatoti samaksātas par laikposmu no 1973. gada 1. aprīļa līdz 1996. gada 31. oktobrim, apgalvojot, ka tiesbūm pieprasīt pārējās summas ir iestājies noilgums.

25.

Compass apstrīdēja Commissioners lēmumu First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Pirmās instances tiesa, Nodokļu lietu palāta, Apvienotā Karaliste), norādot uz atšķirīgo attieksmi pret pieteikumiem atmaksāt nepamatoti iekasēto PVN, no vienas puses, un pieteikumiem atskaitīt šo nodokli, no otras puses.

26.

Šī atšķirīgā attieksme izpaužoties tādējādi, ka pirmie no tiem var tikt apmierināti tikai, ja tie attiecas uz taksācijas periodiem līdz 1996. gada 4. decembrim, savukārt otrajiem minētajiem termiņš bija pagarināts līdz 1997. gada 1. maijam.

27.

Tāpēc tiesvedība a quo attiecas tikai uz laikposmā no 1996. gada 1. novembra līdz 1997. gada 30. aprīlim (04/96 un 01/97 taksācijas ceturksnis) nepamatoti samaksātā PVN atmaksu.

28.

Šajos apstākļos lietu izskatošā iesniedzējtiesa uzskā prejudiciālā nolūmuma tiesvedībā Tiesā.

III – Uzdotie jautājumi

29.

2016. gada 25. janvārī iesniegtie prejudiciālie jautājumi ir formulēti šādi:

“1)

Vai no Apvienotās Karalistes dažādu attieksmes pret tādēļtajiem Fleming pieteikumiem par maksājamo nodokli (kurus varēja veikt par laikposmiem, kas beigušies pirms 1996. gada 4. decembra) un Fleming pieteikumiem par priekšnodokli (kurus varēja veikt par laikposmiem, kas beigušies pirms 1997. gada 1. maija – proti, vai kā nekā Fleming pieteikumus par maksājamo nodokli) izriet:

(a)

Eiropas Savienības tiesību vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums un/vai

(b)

Eiropas Savienības tiesību nodokļu neitralitātes principa pārkāpums, un/vai

(c)

Eiropas Savienības tiesību efektivitātes principa pārkāpums, un/vai

(d)

kāda cita šajā ziņā nozīmīga Eiropas Savienības tiesību principa pārkāpums?

2)

Ja atbilde uz kādu no pirmajiem jautājumiem a)–d) daļēji ir apstiprinoša, kā būtu jāizturas pret Fleming pieteikumiem par maksājamo nodokli attiecībā uz laikposmu no 1996. gada 4. decembra līdz 1997. gada 30. aprīlim?”

IV – Tiesvedība Tiesu un pušu apsvērumi

30.

Compass, Apvienotās Karalistes valdība un Komisija tiesvedībā iesniedza rakstveida apsvērumus un piedalījās tiesas sēdē, kas notika [2016]. gada 8. decembrī.

31.

Compass uzskata, ka uz pirmo jautājumu ir atbildams apstiprinoši. Minētā atšķirīgā attieksme nav attaisnojama saskaņā ar vienlīdzīgas attieksmes principu, jo abas salīdzinātās situācijas attiecas uz “PVN prasījumu” atlīdzinājumu. Pēc tās domām, loģika, kas ir valsts tiesību normu par noilgumu ar atpakaļejošu spēku pamatā, pierāda, ka Commissioners to vēlējās piemērot visiem pārmaksātajiem PVN atmaksas prasījumiem.

32.

Attiecībā uz neitralitātes principu Compass apgalvo, ka attieksme pret to ir nelabvēlīgāka salīdzinājumā ar attieksmi pret tās hipotētiskajiem konkurentiem, kuriem ir tiesības atskaitēt PVN strādāgājā laikposmā.

33.

Attiecībā uz otro jautājumu Compass apgalvo, ka saskaņā ar 2008. gada 10. aprīļa spriedumu Mark & Spencer (7) iesniedzējtiesai tam bija jāpiemēro tās pats noilguma termiņš, kāds paredzēts pieteikumiem atskaitēt PVN, ciktāl tiesību norma ir labvēlīgāka. Pretējā gadījumā esot pārkāpts efektivitātes princips.

34.

Pēc Apvienotās Karalistes valdības domām, uzdoto jautājumu kontekstā nozīme ir vienīgi vienlīdzīgas attieksmes principam. Izskatāmās lietas apstākļos šis princips pieauj Compass minēto atšķirīgo attieksmi, jo tās situācija nav salīdzināma ar situāciju, kādā atrodas persona, kas “novēloti” iesniedz pieteikumu atskaitēt PVN. Pēc tās domām, abas situācijas atšķiras gan to

apstāku, gan juridiskās būtības ziņā.

35.

Attiecībā uz apstākļiem Apvienotās Karalistes valdība apgalvo, ka atšķirībā izriet no tā, ka attiecīgā noilguma termiņi (abos gadījumos trīs gadi) tika ieviesti dažādos laikos pēc tam, kad spriedumā M&S I (8) tika konstatēts Savienības tiesību pārkāpums. Lai novērstu šo pārkāpumu, ar 2008. gada Budžeta likuma 121. pantu tika noteikts pārejas periods, par atskaites datumiem nosakot agrākos datumus, no kuriem Apvienotā Karaliste varēja sākt noilguma termiņu nekavējoties, lai piemērotu tiesību normas par noilguma termiņa sāksni šānu no sešiem uz trim gadiem.

36.

Attiecībā uz abu veidu prasījumu juridisko būtību Apvienotās Karalistes valdība apgalvo, ka tiesības sākt nepamatoti samaksāt PVN summas atmaksu pēc definīcijas izriet nevis no PVN sistēmas vai tās direktīvām, bet gan no vispārējām Savienības tiesībām. Savukārt tiesības atskaitīt nodokli izriet tikai no šīm direktīvām, saskaņā ar kurām nodokļa maksātājam, kurš, sākot noteiktas preces un pakalpojumus, to ir samaksājis vai kuram tas ir jāmaksā trešajai personai, kas arī ir šis nodokļa maksātājs, ir tiesības atskaitīt samaksāto PVN (vai sākt attiecīgo atmaksu). Pierādījums tam, ka starp abām hipotēzēm pastāv juridiska atšķirība, esot tas, ka Savienības tiesību saskaņā ar administrācijai ir atzīta iespēja atsaukties uz netaisnu iedzīvotāju pirmajam gadījumam, savukārt otrajam gadījumam tas tā nav.

37.

Apvienotās Karalistes valdība arī uzskata, ka spriedumā M&S II lietotā vārdkopa "pārmaksājusi PVN" pilnībā neatbilst juridiskai definīcijai, jo tā drīzāk ir lietota kā izteiksmes veids.

38.

Turklāt šī valdība norāda, ka spriedums M&S II neattiecas uz valsts tiesību normām, kas tika grozītas 2005. gadā un piemērotas Compass. Pēc šīs reformas abi pieteikumu veidi tiek izskatīti vienādi, un Compass nav pierādījis, ka pret kādu tādā pašā situācijā esošu personu būtu bijusi labvēlīgā attieksme.

39.

Apvienotās Karalistes valdība secina, ka ar strīdīgo valsts tiesisko regulējumu nav pārkāpts nedz efektivitātes princips, nedz tiesiskās paļāvības aizsardzības princips, ja ar pārejas noteikumu ieviešanu tika novērsta spriedumā M&S I konstatētā nesaderība ar Savienības tiesībām.

40.

Komisija apgalvo, ka nodokļu režīms (kā šajā lietā) var paredzēt atšķirīgus termiņus, nepārkāpjot neitralitātes principu vai vispārīgos Savienības tiesību principus. Attiecībā uz pirmo jautājumu Komisija apgalvo, ka tā pārkāpums esot konstatējams tikai gadījumā, ja attieksme ir atšķirīga pret konkurējošiem saimnieciskās darbības subjektiem, kā tas bija spriedumā M&S II, bet ne šajā gadījumā.

41.

Gluži tāpat kā konkurējošu saimnieciskās darbības subjektu neesamība izslēdzot, ka būtu pārkāpts neitralitātes princips, arī vienlīdzīgās attieksmes principa pārkāpums varētu būt

gad?jum?, ja b?tu sal?dzin?m? situ?cij? esoši saimniecisk?s darb?bas subjekti. Komisija tom?r uzskata, ka šaj? liet? ir apl?kotas divas nesal?dzin?mas situ?cijas: abu veidu pras?jumi objekt?vi un b?tiski atš?iras, cikt?l tie attiecas uz daž?diem saimniecisk?s darb?bas l?me?iem un tiem ir piem?rojamas daž?das ties?bu normas. Komisija uzskata, ka tas izriet no liet? Reemtsma Cigarettenfabriken (9) izstr?d?t?s judikat?ras.

42.

Visbeidzot Komisija nor?da, ka uz efektivit?tes principu nevarot atsaukties, jo t?di pieteikumi k? Compass iesniegtais, k? jau teikts, nav piel?dzin?mi atskait?šanas pieteikumiem. Attiec?b? uz l?dzv?rt?bas principu iesniedz?jtiesai esot j?izv?rt? t? piem?rošana, turkl?t esot j?atg?dina, ka saska?? ar judikat?ru to nevar interpret?t t?d?j?di, ka tas uzliek dal?bvalstij pien?kumu savu labv?l?g?ko iekš?jo rež?mu attiecin?t uz vis?m pras?b?m, kuras ir iesniegtas k?d? ties?bu jom?.

V – V?rt?jums

A – levada apsv?rumi. Str?d?g?s situ?cijas v?sturiskais un normat?vais konteksts

43.

K? nor?da iesniedz?jtiesa (10) un uzsver Apvienot?s Karalistes vald?ba (11), lai saprastu atš?ir?go attieksmi, kas paredz?ta 2008. gada Budžeta likuma 121. pant? pret pieteikumiem atmaks?t p?rmaks?to PVN, no vienas puses, un pieteikumiem atskait?t PVN, no otras puses, ir j?noskaidro, k? šis tr?s gadu noilguma termi?š radies, k? ar? hronolo?isk? sec?ba, k?d? tas ticis apstr?d?ts ties?s.

44.

K? izkl?sta iesniedz?jtiesa un Apvienot?s Karalistes vald?ba, 2008. gada Budžeta likuma 121. pant? kulmin?ja virkne normat?va rakstura darb?bu, kas tika uzs?ktas br?d?, kad š? vald?ba 1996. gada 18. j?lij? pazi?oja par v?lmi groz?t 1994. gada PVN likuma 80. pantu (12). Valsts likumdev?js vald?bas priekšlikumu apstiprin?ja 1996. gada 4. decembr?.

45.

S?kum? Commissioners uzskat?ja, ka jaunais tr?s gadu termi?š nav piem?rojams pieteikumiem atskait?t nodokli. Tom?r 1997. gada 1. maij? st?j?s sp?k? 1995. gada PVN noteikumu groz?jumi, lai šo termi?u attiecin?tu ar? uz šiem pieteikumiem.

46.

?emot v?r? spriedumu M&S I (13), kur? par nesader?gu ar Savien?bas ties?b?m tika atz?ta termi?a sa?sin?šana (no sešiem uz trim gadiem) ar atpaka?ejošu sp?ku, lai piepras?tu atmaks?t nepamatoti samaks?to PVN, Apvienot?s Karalistes tiesas (t? sauktaj? “Fleming judikat?r”) (14) nosprieda, ka š? termi?a sa?sin?šana ir veicama, nosakot p?rejas periodu un attiecinot to ar? uz atskait?šanas pieteikumiem.

47.

Saska?? ar šo judikat?ru Commissioners nol?ma:

—

ka tiks apmierin?ti pieteikumi atmaks?t nepamatoti samaks?to PVN par taks?cijas gadiem pirms

1996. gada 4. decembra (diena, kad tika grozīts 1994. gada PVN likuma 80. pants, kas sākotnēji skāra tikai šo veida pieteikumus), un

—

ka arī tiks apmierināti atskaitīšanas pieteikumi, kas attiecas uz taksācijas gadiem pirms 1997. gada 1. maija (diena, kad stājās spēkā 1995. gada PVN noteikumu grozījums par trīs gadu termiņa piemērošanu otrā veida pieteikumiem).

48.

Līdzko tiesas šo administratīvo praksi bija atzinušas par pareizu, rastais risinājums tika visbeidzot tiesiski pamatots ar 2008. gada Budžeta likumu, nosakot, ka tas bija jāpiemēro pirms 2009. gada 1. aprīļa iesniegtajiem pieteikumiem.

49.

Iesniedzējtiesas prejudiciālie jautājumi ir uzdoti šādā kontekstā. Ja atbilde uz pirmo jautājumu būtu apstiprinoša, ar otro jautājumu tā vālas noskaidrot, kā tai būtu jārīkojas attiecībā uz pieteikumiem atmaksāt pārmaksāto PVN, kas ir iesniegti laikposmā starp abiem datumiem.

B – Pirmais prejudiciālais jautājums

50.

Iesniedzējtiesa būtu būvā vālas noskaidrot, vai Savienības tiesbūmā ir pretrunā tās valsts pasākums, ar kuru, nosakot pārejas periodu sāsinātu noilguma termiņu piemērošanai, tiek paredzēta atširgā attieksme pret pieteikumiem atmaksāt pārmaksāto PVN un pieteikumiem atskaitīt PVN (15). Pēc tās domām, šā atširgā attieksme varētu būt pretrunā vairākiem vispārīgiem Savienības tiesību principiem.

51.

Konkrēti iesniedzējtiesa atsaucas uz vienlīdzīgas attieksmes, nodokļu neitralitātes un efektivitātes principiem, kā arī “kādu citu šajā ziņā nozīmīgu Eiropas Savienības tiesību principu”, turklāt šajā nupat citātajā formulājumā, iespējams, domāti arī līdzvērības (16) un tiesiskās paņāvības aizsardzības (17) principi.

52.

Tomēr piekrētu Apvienotās Karalistes valdībai (18), ka sākotnējais strāds galvenokārt attiecas (un arī atbildei uz prejudiciālajiem jautājumiem būtu jāattiecas) uz atširgājīem režīmiem, kas attiecīgi tiek piemēroti vienīem un otriem pieteikumiem, proti, uz iespējamo vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu. Pārējīe iesniedzējtiesas minītie principi, manuprāt, uz šo gadījumu attiecas tikai virspusēji.

53.

Neitralitātes princips, kuram ir būtiska nozīme kopējā PVN sistēmā (19), nepieāauj līdzīgas preces un pakalpojumus, starp kuriem – tieši šīs līdzības dēļ – pastāv konkurence (20), izvērtēt atširgī, no šā nodokļa vīdokļa raugoties (21). Piekrētu Komisijas (22) un Apvienotās Karalistes (23) nostājai, ka šajā lietā tas tā nav.

54.

It ?paši netika pier?d?ts, ka Commissioners b?tu atš?ir?ga attieksme pret Compass pakalpojumiem sal?dzin?jum? ar l?dz?giem t? konkurentu pakalpojumiem. Visiem šiem pakalpojumu sniedz?jiem, tostarp Compass, vien?di tika piem?rotas ties?bu normas par termi?iem atkar?b? no pras?juma b?t?bas (proti, vai nu par atmaks?šanu, vai atskait?šanu).

55.

Tom?r nodok?a neitralit?tes princips ir tikai vienl?dz?gas attieksmes principa izpausme PVN jom? (24). Savuk?rt šis p?d?jais min?tais princips darbojas ne tikai starp konkur?jošiem saimniecisk?s darb?bas subjektiem, bet ar? saimniecisk?s darb?bas subjektiem, kas, lai ar? iesp?jami neb?dami konkurenti, atrodas situ?cij?, kura ir sal?dzin?ma cit?d? zi?? (25), kas ?auj piem?rot anal?zi vienl?dz?gas attieksmes principam.

56.

?sum? sakot, b?tu j?noskaidro:

—

vai t?da p?rmaks?to PVN atmaks?t l?dzoša subjekta k? Compass situ?cija ir sal?dzin?ma ar situ?ciju, kur? atrodas subjekts, kas, lai ar? iesp?jami neb?dams t? konkurents, prasa atskait?t šo nodokli; un

—

vai – gad?jum?, ja abi šie pras?jumi b?tu l?dzv?rt?gi – ir attaisnojama atš?ir?ga attieksme, ja likum? par katra no tiem celšanu ir noteikts identisks noilguma termi?š, kas tom?r s?kas atš?ir?go laikos.

1) Par ties?bu uz PVN atmaks?šanu un ties?bu uz PVN atskait?šanu atš?ir?go b?t?bu

57.

Apvienot?s Karalistes vald?ba un Komisija uzskata, ka konceptu?li pieteikums atmaks?t p?rmaks?to PVN nav sal?dzin?ms ar pieteikumu atskait?t šo nodokli. Uzskatu, ka t?m ir taisn?ba, un paties?b? pat Compass nenoliedz, ka to starp? past?v atš?ir?bas, jo t?s, b?damas tik ac?mredzamas, ir gr?ti apstr?damas (26).

58.

Ties?bas uz PVN atskait?šanu ir Savien?b? noteikt?s kop?j?s PVN sist?mas pamatprincips. Tiesa ir apstiprin?jusi, ka atskait?šanas sist?mas “m?r?is ir piln?b? atbr?vot uz??m?ju no PVN, kas tam j?maks? vai ko tas samaks?jis saist?b? ar savu saimniecisko darb?bu”. Tas nodrošina “neitralit?ti attiec?b? uz nodok?a piem?rošanu vis?m saimnieciskaj?m darb?b?m neatkar?gi no to m?r?a vai rezult?tiem ar noteikumu, ka š?m darb?b?m princip? ir piem?rojams PVN” (27).

59.

Savukārt tiesību uz pārmaksāt PVN atmaksāšanu – kas atšķirībā no iepriekš minētajām tiesībām izriet nevis no PVN direktīvas, bet gan no vispārīgām Savienības tiesībām (28) – “mērķis ir novērst nodokļa nesaderības ar Savienības tiesībām sekas, neitralizējot ekonomisko slogu, kas nepamatoti ir uzlikts tirgus dalībniekam, kurš galu galā to ir faktiski samaksājis” (29).

60.

Loģiski, ka šo principiālo atšķirību dēļ katrai no šīm tiesībām ir piemērojams tās tiesiskais regulējums, kurā ir ņemts vērā šo tiesību atšķirīgums. Tāpēc vienas un otras tiesības var noteikt tādējādi, ka tās atšķiras gan to saturā, gan to izmantošanas nosacījumu ziņā, ievērojot mērķi, kādam tās tiesiskajā regulājumā ir paredzētas.

61.

Ar šo pašu atšķirību ir izskaidrojams, piemēram, tas, ka noteiktos apstākļos Savienības tiesībās nav aizliegts valsts tiesību sistēmā paredzēt atteikumu atlīdzināt nepamatoti ieturētos nodokļus, ja šīs atlīdzināšanas rezultātā tās saņēmēji iespējami nepamatoti iedzīvotos (30). Šāds kritērijs turpretim nav piemērojams PVN atskaitēšanai.

62.

Savienības tiesību pašreizējā attīstības stadijā, ņemot vērā to, ka šajās jomās normas nav saskaņotas, katrai dalībvalstij ir jāparedz nosacījumi, ar kuriem var iesniegt pieteikumus atmaksāt nodokļus, tomēr, nosakot šos nosacījumus, ir jāievēro līdzvērtības un efektivitātes principi (31). Gluži pretēji, PVN jomā Sestās direktīvas 20. pantā ir paredzēti nosacījumi, kas ir jāievēro, lai preču vai pakalpojumu saņēmējs varētu koriģēt priekšnodokļa atskaitēšanu (32).

63.

Tomēr ņemot vērā šīs atšķirības, attiecīgās situācijas, kurās atrodas katrs no šo tiesību subjektiem, nav salīdzināmas, un tādējādi uz tām nav attiecināmas vienlīdzīgas attieksmes principa prasības. Dalībvalstīs drīkst ieviest atšķirīgas normas pārmaksāt PVN atmaksāšanai (tostarp arī saistībā ar attiecīgo pieteikumu iesniegšanas termiņu un prasījuma tiesību noilgumu), kas var atšķirties no normām, kuras piemērojamas priekšnodokļa atskaitēšanai. Kā jau norādīju, Savienības tiesībās nav noteikts, ka vienam un otram valsts tiesību normām būtu jābūt identiskām.

64.

Tāpēc, neraugoties uz katras šīs situācijas īpatnējumu un savdabīgumu, var konstatēt, ka tās abas vienojošu kopsaucēju: abos gadījumos tās ir tiesības, kas šo tiesību subjektiem ļauj pieprasīt nodokļu administrācijai ņemt vērā to saturu attiecībā uz vienu un to pašu nodokļa maksājumu.

65.

Uz šo apstākli kā salīdzināmbas aspektu Compass norāda, atsaucoties uz vārdkopu "pārmaximāli PVN" ["pārmaximāli saistīts ar PVN"], kas tika lietota spriedumā M&S II (33). Apvienotās Karalistes valdība (34) uzsver, ka šīs formulējums šim mērķim nederot, jo, pēc tās domām, Tiesa to ir lietojusi nevis kā juridisku definīciju, bet gan kā gluži vienkāršu praktisku formulējumu, lai aprakstītu gan pieteikuma atmaksāt pārmaximālo PVN iesniedzēju situāciju, gan pieteikuma atskaitīt PVN iesniedzēju situāciju (35), bet nekad kā abu šo prasījumu salīdzināmo situāciju.

66.

Manuprāt, Apvienotās Karalistē pamatoti norāda uz kontekstu, kādā ir jāinterpretē "PVN prasījuma" jēdziena nozīme un piemērojamība. Tomēr šajā kontekstā ir pietiekams pamats uzskatīt, ka gan pieteikuma atmaksāt pārmaximālo PVN iesniedzējs, gan tas, kurš līdz atskaitīt samaksāto PVN, abi vienlīdz administrācijai izvirza "prasījumu" (preti, atprasa naudas summu, kuru kreditoram ir tiesības pieprasīt un saņemt no parādnieka). Kreditora situācija, kurā abi atrodas attiecībā pret nodokļu administrāciju, ir faktors, kas ļauj salīdzināt to situācijas tādējādi, ka, no vienlīdzīgās attieksmes principa raugoties, var vērtēt atšķirīgo attieksmi, kas pret tiem ir paredzēta valsts tiesībās.

67.

Lai izpildītu katru no šiem "prasījumiem", ir jāņem vērā tās attiecīgais tiesiskais regulējums. Nodokļu administrācija savu pienākumu pildīs, ņemot vērā nodokļu sistēmā paredzētos noteikumus attiecībā uz katru no šiem izvirzītajiem prasījumiem. Tātad tai ir jāņem vērā īstenošanas nosacījumi, kas ir paredzēti attiecīgā tiesiskā regulējuma aprīses noteicošajās normās. Normas, kas abu šo prasījumu gadījumā ne tikai var ar nebūt vienādas, bet gluži pretēji pat var būt atšķirīgas tieši tāpēc, ka tās attiecas uz atšķirīgiem prasījumiem.

68.

Abstrahējoties no katram prasījuma būtībā raksturīgajiem īpašajiem nosacījumiem, svarīgs jautājums ir par to, vai nodokļu administrācija drīkst noteikt termiņa ziņā atšķirīgus nosacījumus, kādos tie izmantojami. Citiem vārdiem sakot, vai atšķirība starp tiesībām uz pārmaximālo PVN atmaksāšanu, no vienas puses, un tiesībām uz PVN atskaitēšanu, no otras puses, pieļauj, ka katras no šīm tiesībām izmantošana var tikt pakārtota atšķirīgiem termiņiem?

2) Par pamatojumu atšķirīgajai attieksmei attiecībā uz abu tiesību izmantojamības noilguma termiņa sākumu

69.

Iesniedzējtiesas jautājumi ir radušies normatīvās darbības kontekstā, kuras mērķis bija paredzēt vienādu attieksmi pret abām attiecīgajām tiesībām: termiņu, ko likumdevējs sākotnēji bija paredzējis tikai pieteikumiem atmaksāt pārmaximālo PVN, bija vēlme attiecināt arī uz atskaitēšanas pieteikumu iesniegšanu.

70.

Kā jau norādīju, lai veiktu iecerēto abu veidu pieteikumu iesniegšanas termiņu vienādošanu, termiņa sāksimjumu (no sešiem uz trīs gadiem), kas 1996. gada decembrī tika ieviests pieteikumiem atlīdzināt pārmaximālo PVN, tika paredzēts kopš 1997. gada maija attiecināt arī uz atskaitēšanas pieteikumiem (36).

71.

Apvienotās Karalistes valdība ir skaidri apliecinājusi vēlmi nodrošināt vienotu attieksmi pret abu veidu prasījumiem. Savos apsvērumos tū piekrīt, ka 1995. gada PVN noteikumu 29. panta grozījuma, kas stājies spēkā 1997. gada 1. maijā, mērķis bija "novērst nejaušu trūkumu", kas izraisīja atšķirīgu attieksmi pret atskaitēšanas un atmaksēšanas pieteikumiem, un "nodrošināt, ka tiem tiktu piemērots viens un tas pats trīs gadu termiņš" (37).

72.

Lai novērstu Savienības tiesību pārkāpumu, uz kuru Tiesa bija norādījusi spriedumā M&S I (38), valsts likumdevējs nolēma nepiemērot pieteikumu iesniegšanai jauno trīs gadu termiņu ar atpakaļejošu spēku, bet skaitīt to no tā spēkā stāšanās brīža, kas abu veidu prasījumiem bija atšķirīgs. Neapņemoties šo atšķirību, saskaņā ar valsts likumdevēja apgalvojumiem attieksme pret abu veidu prasījumiem citādā ziņā bija vienāda.

73.

Tātad pamatlietā aplūkots atšķirība ir likumdošanas darbības rezultāts, kura mērķis bija pielādzināt abu veidu prasījumu režīmu. Tāpēc atšķirības pamatā bija objektīvs fakts, proti, tas, ka sākotnējie pieteikumu iesniegšanas termiņš attiecībā uz katru no prasījuma veidiem stājās spēkā dažādos laikos.

74.

Manuprāt, veiktais pasākums nav novirzījies no mērķa, kādam tas tika pieņemts, jo katrā ziņā abu veidu prasījumiem termiņš ir trīs gadi un atšķirīgs ir tikai laiks, no kura tas ir piemērojams. Vēlreiz jāatgādina, ka ar šo pasākumu Apvienotās Karalistes likumdevējs vēlējās, lai jaunais termiņš tiktu piemērots tieši no tā spēkā stāšanās brīža, novērstot jebkādu iedarbību ar atpakaļejošu spēku prasījumiem, kuriem līdz tam laikam bija piemērojams sešu gadu termiņš. Tā kā grozījums attiecībā uz abu veidu prasījumiem nestājās spēkā vienā un tajā pašā dienā, šīet, ir pamatoti, ka termiņa (trīs gadi) iedarbība ar atpakaļejošu spēku bija jāierobežo laiks, kamēr vēl bija piemērojams iepriekšējais termiņš (seši gadi).

75.

Ar valsts likumdevēja rasto risinājumu tika izslēgta iedarbība ar atpakaļejošu spēku in peius attiecībā uz noilguma termiņa grozījumu, kas bija jāveic pēc tam, kad Tiesa spriedumā M&S I (39) bija lūmusi, ka pretējā gadījumā tiktu pārkāptas Savienības tiesības. Tā kā trīs gadu termiņš stājās spēkā dažādos laikos, iedarbības ar atpakaļejošu spēku aizliegums, no vienlīdzīgās attieksmes principa viedokļa raugoties, atbilda atšķirīgai attieksmei pret katru no abiem prasījumu veidiem, jo atšķirīgs bija brīdis, no kura vieniem un otriem prasījumiem varēja piemērot jauno termiņu, neizraisot iedarbību ar atpakaļejošu spēku.

76.

Tātad, lai kāds arī būtu grozījuma mērķis un tas, cik lielā mērā (40) ar to sasniegts mērķis vienādot noilguma termiņus, attieksme pret prasījumiem atbilstoši PVN un prasījumiem atskaitīt šo pašu nodokli nebija saskaņota laiks dažus mēnešus (no 1996. gada decembra līdz 1997. gada maijam).

77.

T? k? šaj? liet? str?ds ir par pieteikumu atmaks?t Compass p?rmaks?to PVN, termi?a nesaska?ot?ba, kas radusies neparedzamo valsts likumdošanas procesa notikumu d??, starp noilguma rež?mu š? veida pras?jumiem un pieteikumiem atskait?t samaks?to PVN, manupr?t, nav p?rmetama no Savien?bas ties?bu viedok?a raugoties, jo

pirmk?rt, k? jau esmu nor?d?jis, Savien?bas ties?b?s nav nedz vienota, nedz saska?ota regul?juma, kas b?tu p?r?ks par valsts ties?bu norm?m, kur?s tiek reglament?ts, k? izmantojamas ties?bas uz nepamatoti samaks?t? PVN atmaksu, t?p?c pietiek ar to, ka šaj?s norm?s ir iev?roti l?dzv?rt?bas un efektivit?tes principi (41), kas šaj? gad?jum? netiek apstr?d?ts, un

otrk?rt, nedz Sestaj? direkt?v?, nedz p?r?j?s ties?bu norm?s, kas ir piem?rojamas kop?jai PVN sist?mai, nav noteikts pien?kums nodrošin?t vien?du attieksmi pret pieteikumiem atmaks?t šo nodokli (ja tas ir samaks?ts k??das d?? vai nebija j?maks? visp?r) un pieteikumiem atskait?t samaks?to PVN.

78.

?sum? sakot, uzskatu, ka tas, ka bija noteikti divi datumi, no kuriem katram no pieteikumu veidiem tika piem?rots tr?s gadu termi?š, nerada nek?du probl?mu attiec?b? uz nesader?bu ar Savien?bas ties?b?m. Lai ar? nav šaubu, ka Apvienot?s Karalistes iest?des var?ja noteikt cit?du jaun? termi?a piem?rošanas k?rt?bu, veids, k? ar atpaka?ejošu sp?ku tika reglament?ts pieteikumu atmaks?t nepamatoti samaks?to PVN iesniegšanas noilguma termi?š, k? ar? noteiktais atš?ir?gais termi?a s?kums atskait?šanas pieteikumu iesniegšanai nav pretrun? Savien?bas ties?b?m.

79.

T?p?c uz pirmo prejudici?lo jaut?jumu ierosinu atbild?t, ka Savien?bas ties?b?m nav pretrun? t?ds valsts pas?kums k? pamatliet? apl?kotais, kur?, paredzot p?rejas periodu, lai sa?sin?tu noilguma termi?u, kas piem?rojams gan pras?jumiem atmaks?t p?rmaks?to PVN, gan pras?jumiem atskait?t samaks?to PVN, ir noteikts, ka šo p?d?jo pras?jumu jaunais noilguma termi?š s?kas datum?, kas ir v?l?ks par datumu, no kura s?kas pirmo min?to pras?jumu noilguma termi?š.

C – Otrais prejudici?lais jaut?jums

80.

Otrais prejudici?lais jaut?jums ir uzdots pak?rtoti gad?jumam, ja atbilde uz pirmo jaut?jumu b?tu apstiprinoša, proti, ja tiktu apstiprin?ts, ka ar atš?ir?gu attieksmi pret abu veidu pieteikumiem Apvienotaj? Karalist? ir p?rk?ptas Savien?bas ties?bas. T? k? esmu ierosin?jis noliedzošu atbildi, uzskatu, ka Tiesai otrais jaut?jums nav j?iztirz?. Lai k? ar? neb?tu, izkl?st?šu savus apsv?rumus par to.

81.

Iesniedz?jtiesa b?t?b? v?las noskaidrot, k? b?tu j?izskata pieteikumi atl?dzin?t p?rmaks?to PVN par attiec?go atsauc? laika posmu (no 1996. gada 4. decembra l?dz 1997. gada 30. apr?lim), jo tas ir laika posms starp datumiem, no kuriem s?ka piem?rot tr?s gadu noilguma termi?u katram no abiem pieteikumu veidiem (par PVN atmaks?šanu vai atskait?šanu).

82.

K? Tiesa ir atg?din?jusi liet? M&S II (42), "ja nav attiec?ga Kopienu ties?bu akta, katras dal?bvalsts ties?bu sist?m? ir j?paredz kompetentas tiesas un procesu?li noteikumi pras?bas celšanai ties?, lai nodrošin?tu ties?bu, kas attiec?gaj?m person?m paredz?tas Kopienu ties?b?s, piln?gu aizsardz?bu".

83.

T?p?c no Tiesas varb?t?ji konstat?t? vienl?dz?gas attieksmes principa p?rk?puma iesniedz?jtiesai ir j?izdara visi iesp?jamie secin?jumi, balstoties uz Tiesas nor?d?m par to, k?di noteikti Savien?bas ties?bu krit?riji vai principi ir j?iev?ro š?d? v?rt?jum? (43).

84.

Konkr?ti iesniedz?jtiesai b?tu "pien?kums nepiem?rot diskrimin?jošu valsts ties?bu normu, nepieprasot vai negaidot no likumdev?ja t?s iepriekš?ju atcelšanu, un piem?rot nelabv?l?g? st?vokl? esošaj?m person?m t?du pašu k?rt?bu, k?da tiek piem?rota person?m privile??t? st?vokl?" (44).

85.

Iev?rojot p?r?j?s valsts ties?bu normas, iesniedz?jtiesai princip? b?tu j?noteic, ka diskrimin?cijas skartajam saimniecisk?s darb?bas subjektam pien?kas p?rmaks?t? PVN summa k? atl?dzin?jums par vienl?dz?gas attieksmes principa p?rk?pumu, ja vien valsts ties?bu sist?m? nav paredz?ti citi ties?bu aizsardz?bas l?dzek?i, kas ?auj atl?dzin?t par šo p?rk?pumu.

86.

Visbeidzot uzskatu, ka konstat?to nevienl?dz?bu neb?tu pie?emami nov?rst, atskait?šanas pras?jumiem piem?rojot atmaks?šanas pras?jumu celšanas termi?u, sa?sinot pirmajiem min?tajiem s?kum? noteikto termi?u (1997. gada 30. apr?lis) un turpm?k tiem piem?rojot otrajiem min?tajiem noteikto termi?u (1996. gada 4. decembris). T?d?j?di patieš?m tiktu nov?rsta atš?ir?ga attieksme pret abu veidu pras?jumiem, bet atskait?šanas pras?jumiem ar atpaka?ejošu sp?ku turkl?t tiktu piem?rots noilguma termi?š, kas attiec?b? uz tiem st?j?s 1997. gada 1. maij?. Tas b?tu pretrun? sprieduma M&S I (45) judikat?rai.

VI – Secin?jumi

87.

Iev?rojot iepriekš izkl?st?tos apsv?rumus, ierosinu Tiesai uz First?tier Tribunal (Tax Chamber) (Pirm?s instances tiesa, Nodok?u tiesu pal?ta, Apvienot? Karaliste) uzdotajiem jaut?jumiem atbild?t š?di:

1)

Savien?bas ties?b?m nav pretrun? t?ds valsts pas?kums, kur?, paredzot p?rejas periodu, lai

noteiktu sa?sin?tus noilguma termi?us, kas piem?rojami gan pras?jumiem atmaks?t p?rmaks?to PVN, gan pras?jumiem atskait?t samaks?to PVN, ir paredz?ts, ka šo p?d?jo pras?jumu jaunais noilguma termi?š s?kas datum?, kas ir v?l?ks par datumu, no kura s?kas pirmo min?to pras?jumu noilguma termi?š;

2)

pak?rtoti, ja uz pirmo jaut?jumu Tiesa atbild?tu apstiprinoši, iesniedz?jtiesai b?tu j?izdara visi no vienl?dz?gas attieksmes principa p?rk?puma iesp?jami izrietošie secin?jumi saska?? ar savu valsts ties?bu norm?m par iedarb?bu laik? t?d?j?di, lai noteiktie atl?dzin?šanas pas?kumi neb?tu nesader?gi ar Savien?bas ties?b?m.

(1) Ori?in?lvaloda – sp??u.

(2) Lieta C?62/00, turpm?k tekst? – M&S I (EU:C:2002:435).

(3) Padomes 1977. gada 17. maija Sest? direkt?va par to, k? saska?ojami dal?bvalstu ties?bu akti par apgroz?juma nodok?iem – Kop?ja pievienot?s v?rt?bas nodok?u sist?ma: vienota apr??inu b?ze (OV 1977, L 145, 1. lpp.), turpm?k tekst? – “Sest? direkt?va”.

(4) Sprieduma M&S I 4.–11. punkt? teiktais ir gandr?z burtiski atk?rtots šo secin?jumu 8.–15. punkt?.

(5) Par PVN iekas?šanu Apvienotaj? Karalist? atbild?g? nodok?u iest?de.

(6) Laikposms, kur? tika iesniegts Compass atmaks?šanas pieteikums.

(7) Lieta C?309/06, turpm?k tekst? – M&S II (EU:C:2008:211).

(8) Lieta C?62/00 (EU:C:2002:435).

(9) Spriedums, 2007. gada 15. marts (C?35/05, EU:C:2007:167).

(10) Iesniedz?jtiesas nol?muma 8.–26. punkts.

(11) Apvienot?s Karalistes vald?bas rakstveida apsv?rumu 4. punkts.

(12) K? jau tika izkl?st?ts šo secin?jumu 12. punkt?, priekšlikums tika veikts, ?emot v?r? “pieaugošo risku, ko valsts kasei rada pieteikumi atmaks?t k??das d?? iekas?t?s nodok?u summas” un kuru tika m??in?ts mazin?t, sa?sinot no sešiem l?dz tr?s gadiem termi?u, kur? iesniedzami pieteikumi atmaks?t š?s summas.

(13) Lieta C?62/00 (EU:C:2002:435).

(14) K? l?guma sniegt prejudici?lu nol?mumu 4. punkt? paskaidro iesniedz?jtiesa, v?rdkopa “Fleming pieteikums” ir aizg?ta no Lordu pal?tas sprieduma Fleming pret HMRC. “Fleming pieteikums par maks?jamo nodokli” ir saska?? ar 1994. gada PVN likuma 80. pantu veicams pieteikums par ieogr?matoto vai nodok?a par?da veid? samaks?to summu, kas nebija j?maks? noteiktaj? p?rskata period? l?dz 1996. gada 4. decembrim. Savuk?rt v?rdkopa “Fleming pieteikums par priekšnodokli” noz?m? pieteikumu atmaks?t priekšnodokli, kad ties?bas uz nodok?a atskait?šanu ir raduš?s p?rskata period?, kas beidzies pirms 1997. gada 1. maija.

(15) K? tika izkl?st?ts, lai ar? abu veidu pras?jumiem ir noteikts vien?ds noilguma termi?š, katram no tiem tas s?kas atš?ir?g? laik?.

(16) Komisijas rakstveida atbildumu 34.–36. punkts.

(17) Apvienotās Karalistes rakstveida atbildumu 28.–34. punkts.

(18) Apvienotās Karalistes rakstveida atbildumu 8. punkts.

(19) Spriedums, 2000. gada 19. decembris, Schmeink & Cofreth un Strobel (C-454/98, EU:C:2000:469), 59. punkts.

(20) Spriedums, 2011. gada 10. novembris, The Rank Group (C-259/10 un C-260/10, EU:C:2011:719), 33. un 34. punkts.

(21) Šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 3. marts, Komisija/Nīderlande (C-41/09, EU:C:2011:108), 66. punkts.

(22) Komisijas rakstveida atbildumu 20. punkts.

(23) Apvienotās Karalistes rakstveida atbildumu 25.–27. punkts.

(24) Spriedums, 2006. gada 8. jūnijs, L.u.P. (C-106/05, EU:C:2006:380), 48. punkts.

(25) Lieta M&S II (C-309/06, EU:C:2008:211), 49. punkts.

(26) Tiesas sēdē Compass atzina, ka šie ir, lai arī pēc tās domām vienai un tai pašai ūnītij piederīgu, tomēr atšķirīgu sugu prasījumi.

(27) Daudzu citu starpā skat. arī spriedumu, 2012. gada 6. decembris, Bonik (C-285/11, EU:C:2012:774), 25. un 27. punkts un tajos minētā judikatūra.

(28) Tas ir atgādināts 2013. gada 16. maija sprieduma Alakor Gabonatermel és Forgalmazó (C-191/12, EU:C:2013:315) 22. punktā: “tiesības uz nodokļu, kas daļēbvalstī iekasēti pretēji Savienības tiesību normām, atmaksu ir Savienības tiesību normās, kē tās ir interpretējusi Tiesa, personām paredzēto tiesību sekas un papildinājums”.

(29) Turpat, 24. punkts.

(30) Lieta M&S II (C-309/06, EU:C:2008:211), 41. punkts.

(31) Proti, nosacījumi, lai uz tiem atsauktos, nevar būt mazāk labvēlīgi par tiem, kuri ir piemērojami līguma rakstura prasījumiem, kas balstēti uz valsts tiesību normām, un nedrēkst padarēt praktiski neiespējamu vai pērmērogi sarežēētu Savienības tiesību sistēma garantēto tiesību izmantošanu. Skat. arī spriedumu, 2007. gada 15. marts, Reemtsma Cigarettenfabriken (C-35/05, EU:C:2007:167), 37. punkts.

(32) Spriedums, 2007. gada 15. marts, Reemtsma Cigarettenfabriken (C-35/05, EU:C:2007:167), 38. punkts.

(33) Lieta C-309/06 (EU:C:2008:211), 50. punkts.

(34) Rakstveida atbildumu 18. un 19. punkts.

(35) Gadējums, attiecēbē uz kuru Apvienotās Karalistes valdēba min tostarp 2008. gada 8. maija spriedumu Ecotrade (C-95/07 un C-96/07, EU:C:2008:267).

(36) Atpakaļejoša spēka ierobežojums saistīts ar termiņa sašinjumu, lai iesniegtu katra veida prasījumu, varēja būt efektīvs tikai tad, ja prasījums katrā no abiem gadījumiem tiktu iesniegts līdz šiem abiem prasījumiem kopīgā termiņā (2009. gada 1. aprīlis).

(37) Apvienotās Karalistes rakstveida apsvērumu 4. punkta a) apakšpunkts.

(38) Lieta C-62/00 (EU:C:2002:435).

(39) Lieta C-62/00 (EU:C:2002:435).

(40) Prātoju, vai nebūtu bijusi iespējama vīlīga likumdevēja iejaukšanās, ka, konstatējot ar agrākajiem likumiem sasniegtos rezultātus, tiktu labots konstatētais trūkums attiecībā uz laiku, saskaņojot to ar vīlmi padarīt visus jomās vienādu vienu un otru prasījumu izskatīšanas kārtību (ar attiecībā uz noilguma termiņa sākumu).

(41) Skat. šo secinājumu 62. punktu un 31. zemsvētras piezīmi.

(42) C-309/06 (EU:C:2008:211) 59. punkts.

(43) Spriedums M&S II (C-309/06, EU:C:2008:211), 61. punkts.

(44) Spriedums M&S II (C-309/06, EU:C:2008:211), 63. punkts.

(45) Lieta C-62/00 (EU:C:2002:435).